

Není Jindřich jako Jindřich

Za první republiky se v pražské Výstřižkové kanceláři denně pročetla hromada novin a časopisů, které tenkrát vycházely. Zaměstnanci kanceláře hledali zprávy o významných osobnostech. Články i fotografie vystříhovali a posílali těm, o kterých se psalo. Služba byla oblíbená a výstřižkáři měli práce nad hlavu.

Mistr Jindřich Jindřich měl také předplaceno, a tak mu poštou pravidelně přicházely články o jeho koncertech či klavírních doprovodech E. Destinnové atd. Překvapení nastalo, když Mistr mezi hudebně zaměřenými referáty našel v obálce krátkou noticku o utopené dívce, která v Praze skočila z mostu s výkřikem: "Jindřichu, Jindřichu!"

Když před lety hrál Jindřich Jindřich na klavír při nějakém jubileu B. Smetany v Mrákově a program šel pomalu ke konci, bodrý Chod - hospodský Kaše začal v pozadí sálu narážet sud piva. Klavírista se několikrát po rušiteli káravě ohlédl, ale když se rány ozývaly dál, přestal hrát. Pan Kaše hned pochopil, co se sluší a patří a povídá Jindřichovi: "Hale jen hrajou dál, pane mistr, mě to nevadí..."

Mladý učitel Jindřich Jindřich působil na lhenické škole v letech 1896 - 1897. Později jako český hudební skladatel a komorní sólový klavírista uskutečnil téměř 900 koncertů po celých Čechách. Zemřel v Domažlicích před pětatřiceti lety, 23. 10. 1967. Jeho vzpomínky na výstřižkovou službu a mrákovskou hospodu zaznamenal tamní řídící učitel, pan Rudolf Svačina.

Text z Česko - bavorských výhledů 1992 připravil pro LZ Miloslav Trnka.